

Intervju med nestleder og arbeidsminister Tonje Brenna fra Arbeiderpartiet.

Intervjuleder er Eilif Hallingstad Finnseth, prosjektleder hos Unge funksjonshemmede.

Intervjuet er transkribert med hjelp av KI, og rettet på av Eilif Finnseth.

Hele intervjuet:

Eilif Finnseth

Jeg heter Eilif. Jeg er fra Unge funksjonshemmede. Vi er jo en interesseorganisasjon. Vi har 38 medlemsorganisasjoner. Vi jobber for unge mellom 18 til 36. Jeg vil starte først, fordi du er den første og eneste jeg kommer til å møte fra regjeringen, og fra Arbeiderpartiet, om at dere la jo fram et lovforslag, eller nyheten om at dere skal innlemme CRPD i menneskerettsloven i februar. Det var på første dagen dere var på en måte en ettparti regjering, og på grunn av det, så har jeg lyst til å gi deg. Vi har miniutgaver av funksjonsversjon, på norsk er det bokmål og på nynorsk. Jeg vet jo at du har vært kunnskapsminister.

Tonje Brenna

Og faktisk en av de i dette landet som trykker på nynorsk versjon på alle sånne statlige dokumenter hvor en kan velge språk.

Eilif Finnseth

Så da vet jeg at den kommer til å bli lest, slik at dere vet hva dere jobber imot eller jobber for. Det blir jo spennende å se hva valget kommer til å gjøre med det. Vi heier jo på at dette (CRPD) kommer til å skje.

Tonje Brenna

Så bra, det gjør vi også veldig. Jeg tror det kommer til å være viktig da både for den faktiske og praktiske tilretteleggingen for inkludering som skal skje der ute. Men jeg tror også kommer til å ha en veldig normativ effekt og at alle må skjerpe seg litt for at den loven skal gå i oppfyllelse. Det gleder jeg meg til så og så skal jo egentlig de som skal ha skryt for dette er jo alle organisasjonene som har jobbet for dette gjennom veldig mange år før det. Ja, det er dere som har gjort grunnarbeidet.

Eilif Finnseth

Ja takk ja vi skryter masse, ja det er veldig bra.

Tonje Brenna

Men så har jeg en ting dere ikke skal skryte av, for det er at jeg har jo egentlig vært medlem av unge funksjonshemmede helt til nå, fordi jeg har vært medlem av diabetesforbundet, men nå har jeg fylt 37 år, så nå er jeg kasta ut!

Eilif Finnseth

Ja, men det er veldig kjekt i de årene du var. Ja det er veldig hyggelig.

Tonje Brenna

Er veldig hyggelig med 6 gode år bak meg.

Eilif Finnseth

Det er veldig fint å vite. Jeg vil jo starte med et litt åpent spørsmål. Du er jo folkevalgt, ikke bare sitter du i regjering som minister, men du er jo også, hvis jeg husker riktig, fjerdevara for Akershus på Stortinget.

Tonje Brenna

Eller nå er jeg førstekandidat faktisk før valget, og så har jeg sittet 12 år i fylkestinget og 4 år i kommunestyret.

Eilif Finnseth

Hva betyr det for deg å være folkevalgt?

Tonje Brenna

For meg er det liksom noe av det fineste man kan være, fordi det betyr både at man man uttrykker til alle som kan stemme på det. At jeg har lyst til å ta ansvar. Jeg har lyst til å være med å forme samfunnet, men man stiller seg litt sånn utsatt til for ris og ros, men det tenker jeg bare er bra for debatten og diskusjonen, og så liker jeg veldig godt ideen om at de som bestemmer faktisk er valgt av noen. Alternativet er jo at pengemakta rår eller at det er mer usynlig hvem det er som fatter hvilke beslutninger da. Så for meg betyr det veldig mye å få lov til å være folkevalgt.

Det er en viktig del av livet mitt, og for meg er det en viktig måte å få uttrykk for liksom engasjementet og virkestrangen. Jeg er en sånn, når noen sier som det bare er sånn, så blir jeg helt "Nei. Det trenger ikke å være slik. Det kan vi fikse, det kan vi endre hvis du vil".

Eilif Finnseth

Ja det er bra holdninger å ha. Du har jo vært aktiv i Arbeiderpartiet lenge, og jeg tror også i AUF før det. Det er jo mange unge som ikke deltar politisk. Man ser særlig at aldersgruppen 20 til 25. Det er de som stemmer minst. Tror du at politikere sliter litt med å nå ungdommer, eller ikke svarer på deres utfordringer og behov?

Tonje Brenna

Jeg tror begge deler. Ja, jeg tror vi politikere ofte kan snakke på en måte som er både liksom vanskelig og fremmedgjørende. At det ikke bare er unge, men ganske mange mennesker egentlig som ikke skjønner helt hva hun mener, eller at vi gjør ting litt vanskelig for oss selv. Og så tror jeg. Det er litt sånn. Paradoksale er at når du er ung, så er du egentlig forbruker av de tjenestene som politikerne bestemmer mest over, men du påvirker de i minst grad først fordi du ikke har stemmerett, og så fordi du ikke bruker stemmeretten.

Så er det noen som burde stemme, så er det jo unge, og så tenker jeg at demokratiet vårt er jo ikke mer verdt enn den verdien vi klarer å gi den ved å gi det ved å bruke det sammen. Så det er jo opp til politikerne og invitere flest mulig til å bruke stemmeretten, men også opp til unge folk å tenke at "Fader ass. Det er viktig at min stemme høres".

Eilif Finnseth

Det er en sak som er viktig for veldig mange unge. Dette er jo egentlig ikke ditt departement, men siden du også sitter i partiledelsen så våger jeg å spørre. Klimasaken var jo veldig stor i 2021, og så i 2023 så var det veldig mye snakk om at den ikke lenger er viktig. Noen som påpekte "Å, Greta Thunberg-generasjonen er borte" og slikt. Er klimasaken glemt litt nå, ved årets valg?

Tonje Brenna

Jeg tror det er feil å si at klimasaken ikke er viktig lenger, men jeg tror ganske mange mennesker har fått flere bekymringer. Og dermed så detter klimaet litt lenger ned på lista. Hvis du er urolig for at det skal bli krig, så er det mer akutt på mange måter enn at kloden varmes opp over noen generasjoner, eller at du ikke har penger til å betale regningene dine, så kan det dels bli sånn at du er så opptatt at du ikke har plass til annet. Men det er altså at du begynner å tenke at "ja, men grunnen til at regningen er så høy at jeg betaler klimaavgifter" for eksempel, så kan få sånn anti reaksjon da. Men jeg er helt sikker på at klimaet er viktig for folk, men jeg tror det kommer til uttrykk på litt forskjellige måter.

Tror ganske mange mennesker setter et likhetstegn mellom klima og natur for eksempel, og at natur er noe mer sånn håndfast. "Skal noen hogge ned skogen min for å legge ned en vei her, eller kan jeg fortsatt gå tur i marka?". Det er litt mer sånn håndgripelig, og så tenker jeg at det er opp til politikken å klare å gjøre både klima og naturpolitikk så tilgjengelig for folk at det er mulig å engasjere seg. For klima har jo det ved seg at det føles litt sånn, ofte litt sånn der borte mens det angår deg og meg og våre barn og barnebarn her og nå også.

Eilif Finnseth

Du nevnte at folk har underskudd mer opptatt av krig og sånn vi lever i en tid som er veldig urolig. Og det er jo veldig mange kriser. Man ser jo så klart på Gaza, krigen i Ukraina, India, Pakistan, Sudan og Kongo. Det virker som en ting har blitt veldig mye mer urolig. Mye flere flyktninger enn det vært på lenge, og vi vet jo at internasjonale kriser og krig treffer marginaliserte grupper ganske mye. Man ser jo at krig ikke bare kan skade, men også gå ekstra utover personer med funksjonsnedsettelse. Det kan også skape flere funksjonshemmede med at man kan bli skadet eller få kroniske sykdommer som følge av disse urolige tidene. Arbeiderpartiet styrer jo selv, men hvilken plass er det egentlig Arbeiderpartiet kan tenke seg at Norge tar i den urolige tiden vi lever i? Hvilken rolle skal vi ha?

Tonje Brenna

Altså, Arbeiderpartiet har jo preget norsk utenrikspolitikk bestandig med de viktigste pilarene vi legger til grunn i utenrikspolitikken. Altså at vi i Norge er tjent med en verden styrt den regelstyrt verdensorden. En verden hvor vi respekterer institusjonene. Hvor vi respekterer nasjonalstatene. Arbeiderpartiet har alltid vært opptatt av at vi også skal snakke med de vi er helt uenige med, og det kan jo høres kanskje rart ut for mange tror jeg. At du fortsetter å ha dialog med, enten det er med Israel eller andre stater som behandler befolkningen sin på en måte som vi mener er helt uakseptabelt. Så det er Arbeiderpartiets

utenrikspolitikk som er dagens utenrikspolitikk. En veldig viktig del av det er at vi er opptatt av at vi skal stille opp ekstra for de som trenger det, ikke bare i form av land eller befolkninger som trenger det, men også enkeltgrupper som du nevner, som funksjonshemmede da, og derfor så har vi jo både i arbeidet vårt med Gaza og Ukraina vært opptatt av medevac. At vi får ut skadde og at vi gjennom kvotesystemet tar ekstra vare på den som er syk eller har en funksjonsnedsettelse.

At vi klarer å ha et system når vi tar imot og bosetter folk som gjør at den kommunen som skal ta imot den som trenger tilrettelegging er i stand til det. Og jeg må bare innrømme at med årene har jeg bare tenkt mer og mer på dette. Nå er jeg integreringsminister da, men jeg tenker også på det fordi en ting jeg lærte under pandemien, det var hvor utrolig sårbart det var bare å få tak i medisiner. Det var første gang jeg gikk på apoteket for å hente insulin. Jeg har jo diabetes, og plutselig var det tomt. Og det å være forberedt på krise og krig både når det kan ramme tett på oss eller langt unna. Det handler jo også om noe så banalt og vanskelig som forsyningslinjer.

Hvor kommer medisinerne våre fra, ikke sant? Så jeg tenker ganske mye på dette, og så er det et langt lerret å bleike fordi ofte er jo stater som ikke respekterer menneskerettighetene til sin egen befolkning de som også er aller dårligst på å ta vare på dem som trenger ekstra beskyttelse eller hjelp da. Men det betyr ikke at det ikke er viktig, og det må vi bare fortsette å jobbe med.

Eilif Finnseth

Du nevnte det å jobbe med folk som man kanskje er veldig uenig med. Jeg har et spørsmål som jeg tror jeg vet svaret på, men jeg har veldig lyst til å høre fra deg, siden du sitter i partiledelsen til partiet. Når dere stiller til valg, så er det naturlig, med hvordan det norske demokratiet er nå, at man jo ikke flertall på Stortinget alene, så danner man ofte ikke i regjering alene.

Dere sitter nå i regjering alene, men dere var jo i regjering med Senterpartiet fra 2021, så prøvde dere å få Sosialistisk venstreparti til å bli med, og nå til valget så peker dere på de samme som foretrukne samarbeidspartnere. Så vidt jeg har skjønnet det. Og så har alle andre ulike ideer om hvilke konstellasjoner det kommer til å bli. På høyresiden virker det som at man har 2 til 3 ulike alternativer. På venstresiden også så virker det som at dere vil noe, Senterpartiet vil noe annet. Og muligens, siden det ligger veldig nært på meningsmålingene, kan det hende at den rødgrønne siden må samarbeide med 5 partier. Det kan hende.

Er det ikke enklere å følge litt sånn tysk regjerings-design og samarbeide med Høyre?

Tonje Brenna

Altså jeg tror veldig på uenighetsfellesskap da. Både innad i et parti og mellom partier i skolen på internett, altså hvor en kan lære seg å være uenig med hverandre og likevel klare å sortere det man er enige om. De er en viktig del av det i tida. Der jeg tror det går en forskjell mellom partier som liksom ideologisk definerer seg på samme side av streiken, og de som er på hver sin side av streken.

Jeg tror at for Arbeiderpartiet i Norge er det unaturlig å skulle danne regjering sammen med Høyre. Det måtte i så fall vært i en krise jeg ikke overskuer, på en måte. Fordi at Høyre og Arbeiderpartiet står så langt fra hverandre i en del saker som er helt sånn grunnleggende for samfunnsutviklingen. Vi har ulike økonomisk politikk. Vi er ulike skattepolitikk, ulik fordelingspolitikk, ulike arbeidslivspolitik, ulik helsepolitikk, velferdspolitik, ikke sant? Sånn at jeg tror jo også at det at vi har uenighet, og det at folk blir invitert og ta et valg, og at det valget får noen konsekvenser.

Det er en forutsetning for å ta vare på det demokratiet da. Så mitt svar på det er egentlig nei. Jeg tror ikke det er naturlig. Min jobb som arbeidsminister og nestleder i Arbeiderpartiet, det er jo å gjøre alt jeg kan for at Arbeiderpartiet blir størst og sterkest mulig, og vi har sagt at et rødgrønt flertall til valget skal gi en arbeiderpartiledet regjering. Så nå styrer vi alene. Jeg synes det går ganske bra. Ja, vi har veldig gode erfaringer med å styre sammen med SV og Senterpartiet. Men med Rødt og MDG, der er den politiske avstanden så stor at for oss å se for oss noe regjeringssamarbeid med de to partiene. Det er helt utenkelig, og så er det jo alltid sånn før et valg at vi har ikke tallene før vi har det, så det er veldig vanskelig å si akkurat hvordan det går selvfølgelig før vi har fått fasiten 8. september sent på kvelden.

Eilif Finnseth

Så klart. Jeg vil vel gjerne ha litt spørsmål om arbeid også, siden du har den jobben du har. En av de sakene som er veldig viktig er jo hvordan man kan få mer inkluderende arbeidsplasser. Du nevnte jo det med uenighetsfellesskapet. En av de prinsippene der er jo at man ikke skal gå på person, men på sak, men man opplever veldig mye at man kan oppleve negative holdninger og hets, hvis man er en minoritet. Det gjelder jo særlig funksjonshemmede som kan oppleve på arbeidsplassen at de blir møtt med lav tillit eller tiltro til at de ikke kan klare spesifikke oppgaver.

Veldig mange blir ikke invitert til intervju hvis man ser det tydelig på CVen at de kanskje har en funksjonsnedsettelse. Hvordan er det Arbeiderpartiet vil sikre flere inkluderende arbeidsplasser?

Tonje Brenna

Ja, det er jo et utrolig stort og viktig spørsmål. Jeg tror jo helt grunnleggende sett at jobben er mye viktigere for folk enn vi liker å tro. Jeg tror det å føle at du er fratatt muligheten til å delta i det fellesskapet som arbeidsplasser er, jeg er heldig å ha jobb, så jeg tror ikke helt jeg klarer å se for meg hvor dramatisk det er et menneskes liv, fordi jobben er så mye mer enn at du får lønn på konto. Det er liksom å høre til et sted, så jeg er veldig opptatt av at folk skal kunne delta i arbeidslivet også de som ikke er 100% produktive 100% av tiden. Og dette er jo det som egentlig er dilemmaet i Norge, ikke sant?

Vi har et godt organisert arbeidsliv hvor folk er medlem av fagforening og arbeidsgiverne er også organisert. Vi har lov og avtaleverk. Vi har samlet lønnsoppgjør, kollektive forhandlinger. Altså, vi har en masse regler som er helt særnorske, som man ikke har noe annet sted. Den norske modellen. Så har vi klart å bli et produktivt og effektivt arbeidsliv

med god mobilitet, ikke sant? I Norge forsvinner rundt 10% av arbeidsplassene hvert eneste år. Det betyr at 10% av arbeidsstyrken vår er på vei fra en ikke lønnsom arbeidsplass til en mer lønnsom arbeidsplass. Så vi bytter jobb ofte. Baksiden av det er jo at vi har veldig høye forventninger til hver enkelt som skal komme inn, og jeg er helt sikker på at det er mulig å kompensere for på flere måter.

Det ene er at jeg mener at hele NAV systemet som jeg har ansvaret for, kan redusere den enkelte arbeidsgivers risiko, som for eksempel med nye modeller for lønnstilskudd. Nei, men jeg vet ikke om man kan redusere den opplevde risikoen som arbeidsgiver er bekymret for når man skal gi noen en sjanse. Jeg mener også flere arbeidsgivere bør være interessert i å gi folk en sjanse fordi mangfold er bra for bedriftene og virksomhetene våre, og hvis vi tenker på liksom at i det du går inn på en pub eller et NAV kontor eller et sykehus, eller på en skole eller på butikken og treffer på noen som ligner på deg. Da tenker du "her er mitt sted", og det er bra, for da får du lojale kunder. Så jeg er helt sikker på at arbeidsgiverne også bør være mer nysgjerrig.

Jeg synes jeg ser tegn til at det er i ferd med å bli bedre, også fordi det er så kamp om arbeidskraften og at de må rett og slett. Det tredje jeg har lyst til å si er at den jobben som de ulike organisasjonene på funksifeltet gjør med å fortelle, om hva betyr den enkelte diagnosen, og hva det betyr å tilrettelegge. Svare på alle spørsmål man kanskje ikke hadde tenkt på at man kunne stille. Det gjør også noe med både fordommene våre og forventningene våre, og jeg tror det finnes ganske få liksom slemme arbeidsgivere som tenker sånn "hun mangler en hånd eller trenger rullestol, så hun gir vi ikke sjansen". Jeg tror at ganske mange arbeidsgivere tenker "Å søren, hva innebærer det da? Tør vi det da?", og det å hjelpe oss å opplyse arbeidsgiveren da. Det tror jeg er en veldig viktig jobb som frivillige organisasjoner bidrar til.

Eilif Finnseth

Det tror jeg du har helt rett i. Det er en annen ting som vil hjelpe på arbeidsplassen. Det er en tjeneste som veldig mange trenger rundt omkring i samfunnet i alle kommuner, og det er jo tilgangen til BPA (Brukerstyrt Personlig Assistanse). Både dere og helsedepartementet jobber jo mye med BPA. Hvordan vil dere sikre flere får tilbud om BPA?

Tonje Brenna

Nå har vi jo den store NOUen som gir et veldig godt utgangspunkt, og jeg vet at også Jan Christian Vestre som er helseminister er veldig opptatt av å gjøre det vi kan for at den ordningen skal fungere bedre for flere. Akkurat hvordan den kommer til å se ut i framtida. Det er litt tidlig å svare på, men jeg vet de jobber intenst borti nabo departementet her ja, for å løse det, og der er det også kommet veldig mange verdifulle innspill fra organisasjonene. Det er også tett dialog med kommunene.

Så tenker jeg at ja, det er et mål at det ikke er på hvilken kommune du bor i skal avgjøre om du får den hjelpen du trenger, men det er et mål at ordningen allikevel er så forskjellig. Ja, at den enkelte får det de trenger, og derfor så handler dette både om liksom den store

nasjonale strukturen, men også hvordan hver enkelt kommune organiserer og løser det tilbudet de har ansvaret for. Så jeg tør ikke helt spå hvordan det lander, men jeg vet at det er stort engasjement for dette i Arbeiderpartiet.

Eilif Finnseth

Jeg har et par spørsmål til jeg vil spille. Det er en sak som også er veldig viktig, og det gjelder ikke bare for funksjonshemmede. Det treffer jo personer i alle samfunnsgrupper, og det er utenforskap og ensomhet. Jeg vet jo at du jobber inkludering og integrering, men hvordan tror du politikerne kan svare på det økende tallet av folk som opplever ensomhet? Jeg leste at 44 % sier at de noen ganger opplever å være ensom. Og dette er jo da et folkehelseproblem, men hva er det for eksempel Arbeiderpartiet kan gjøre for å motvirke denne trenden?

Tonje Brenna

Altså det at du skal føle at du hører til og ikke er ensom. Det er jo ikke noe vi kan vedta. Det er ikke en lov eller forskrift eller en bevilgning. Det er stort og komplekst da. Jeg tror jo at alle samfunnsområder egentlig må ha med dette perspektivet, ikke sant? Når vi jobber med en skole som rommer alle unger, så er det et veldig viktig grep for de første årene av livet ditt til for å slippe og oppleve ensomhet. Jeg tror det å ruste ungdommene og barna våre på en måte som gjør at de er i stand til å ta seg fram i samfunnet og selv bidra til å oppleve tilhørighet. Det er veldig viktig for å unngå ensomhet. Jeg tror det å ha felles arenaer er veldig viktig. Og hvis du tenker liksom bare et par generasjoner tilbake i tid, så var det veldig mange flere sånne steder man var sammen med grendehus, bedehus og folkets hus, hvor du kom som du var, og det kostet ikke penger å komme inn. Du kunne liksom delta, og noen var 17 og noen var 70 og man blir kjent allikevel.

Såne steder finnes det jo veldig mange færre av nå, og derfor så tror jeg at vi må ha bibliotek hvor det er naturlig å stikke innom og kanskje komme i prat med noen. Vi må ha kulturtilbud. Vi må ha en så sprek og oppegående frivillig sektor som vi har i dette landet som flere kan delta i. Og så tror jeg også at vi som er så privilegerte at vi får taletid i intervjuet med dere eller hvor som helst, Må være flinke til å uttrykke at i Norge så trenger vi alle med. Det er bruk for oss alle sammen, og enten du er født sånn eller slik. Er høy eller lav, fattig eller rik og levd i mange år eller levd veldig få, så er det bruk for deg dette samfunnet.

For jeg tror det farligste med ensomhet. Det er at på dag én når du er ensom, så føles det veldig vondt, men den farlige ensomheten er når du egentlig slutter å føle noe, fordi du forventer at alle andre har sluttet å føle noe for deg. Ja, for da er det ikke noe nytte. Det er ikke bruk for deg noe sted, og det er liksom en følelse vi må jobbe mot i veldig mange sfærer da, og det er derfor jeg er opptatt av arbeid også for den som kanskje ikke kan levere 100% hver eneste dag da. Vi skal fortsette å invitere deg til å spise lunsj, selv om du er sykmeldt eller vi ringer deg om du har vært utsatt for en ulykke å må holde senga i noen uker. Ja, vi passer på deg, da. Er liksom litt nabokjerringer alle sammen ja.

Eilif Finnseth

Det hørtes veldig bra ut hvis alle kunne være nabokjerringer.

Tonje Brenna

Og så må vi ikke, og dette er jo faktisk jeg veldig opptatt av da. Vi må ikke la oss lure av at det å være digitalt sammen kan erstatte det veldig fine og fysiske. Hvis du er hjemme alene og føler deg litt ensom, så er det veldig nærliggende å ta telefonen eller logge på en app eller kommunisere sånn med andre, og det er kjempefint. Det må folk gjøre, men vi må fortsette å ha fysiske steder. Vi kan møtes og fysiske steder hvor det går an å gå innom.

Jeg var på Kirkens Bymisjon. De har en kafé i Tønsberg. Jeg var for 14 dager siden eller noe sånn, og der kom jo folk innom helt alene med alt det de måtte ha i bagasjen, og der er det liksom noen som ser deg øynene og sier hei. Jeg har tenkt veldig mye på det nå når det har vært mye diskusjoner om foreldre som sier til ungene sine at "du må skjerpe deg på skolen ellers ender du opp i kassa på rimi, eller kiwi". For det første er det en helt håpløs måte å snakke om en veldig viktig jobb i samfunnet på, men husk på og hvor mange som faktisk ikke snakker med noen andre enn dem som sier "hei, jeg jobber i kassa på rimi eller kiwi". Ja, det er ekstremt viktige mennesker for mange av oss. Så vi trenger alle sammen.

Eilif Finnseth

Ja jeg har et spørsmål til og det, og det blir kanskje et litt sånn floksete spørsmål. Dette her prosjektet heter jo Barrierefritt demokrati. Det er jo fordi vi vil opplyse både om de barrierene som vi har i demokratiet i samfunnet. Vi vil jo at unge voksne som har en funksjonsnedsettelse eller kronisk sykdom skal delta aktivt i samfunnet. Det gjelder i politiske forumer. Det gjelder å være deltakere i partier og stille til valg. Det gjelder også da å stemme. Og siste spørsmål skal være et sånt litt typisk valgspørsmål da.

Hvis man er en ung velger og ser etter et parti som fjerner barrierer for deltakelse i samfunnet for funksjonshemmede og kronisk syke, og for personer som er i en marginalisert gruppe. Hvis dette er derfor de vil gå til valgurnen, hvorfor skal de stemme Arbeiderpartiet?

Tonje Brenna

Fordi hele Arbeiderpartiets prosjekt er egentlig et fellesskapsprosjekt, hvor vi i store og små avgjørelser vil bygge et samfunn hvor det er plass til alle og bruk for alle. Enten det er i skolen, helsetjenesten, i næringslivet eller i idretten, så har vi bruk for deg. Vi trenger at du stiller opp og er med, og det skiller oss fra en del andre partier som mener for eksempel at det er ikke en politisk oppgave å jobbe med en del ting som markedet kan ordne opp eller som burde dereguleres i stedet for å reguleres.

Vi tror på at det å faktisk ta politisk ansvar for å få ned barrierer og opp deltakelsen og opplevelsen av tilhørighet er veldig viktig prosjekt da. Jeg tror jo at samfunn der mange nok opplever å høre til, er et samfunn som også er bedre rustet for både gode og dårlige dager. At vi har en følelse av alle sammen at det er plass til og bruk for oss, akkurat som vi er. At du

har anledning til å påvirke dine egne hverdager. At det finnes et sted å si ifra hvis noe ikke fungerer. At det har noe å si at du stemmer ved valg da, og så har vi jo en førstekandidat i Akershus som er kroniker selv. Meg! Så du kan til og med få stemme på en diabetiker i Akershus. Det er artig, synes jeg.

Eilif Finnseth

Så fint. Da vil jeg si tusen takk for du ville stille opp til intervjuet.

Tonje Brenna

I like måte.

Eilif Finnseth

Og så vil jeg ønske deg lykke til i valget.

Tonje Brenna

Takk skal du ha.